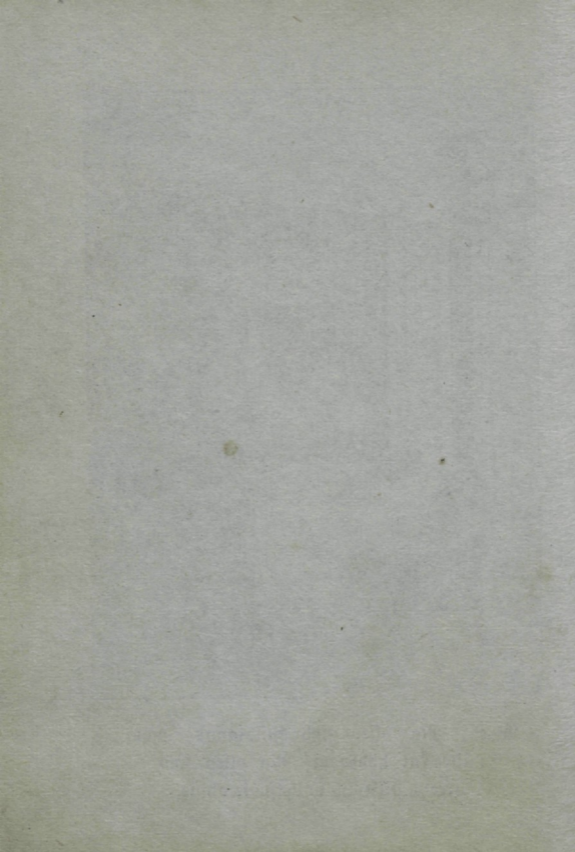
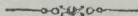

Wata, Ma ollen find fullatanud, agga
 mitte tui höbbedat; Ma ollen find
 ärrawallitsenud willetsusse ahjus.

Woitlemisse ja kannatusse läbbi rõmo ja au sisse.

Minna tean need mõtted, mis Minna mõtlen
teie pärast, ütleb Jehowa, need on rahho mõt-
ted, ja ei mitte õnnetusfeks, et Ma teile annan
head otša, ja mis teie otate. Jeremia 29, 11.

Rija-linnas,

armša maarahwale fowitud Ummala fanna wäljalautamisse
föbbradest

1882.

Sensuri poolest lubatud. Riias, 31. Augustil 1882.

Gegen den Druck dieser Schrift ist, nach vorgän-
giger Durchsicht, von Seiten des Bibl. Evang. Luth.
Consistoriums Nichts einzuwenden.

Riga Schloß, den 30. September 1859.

R. Baron Ungern-Sternberg, Assessor.

Nr. 1697.

J. A. Busch, Notar. Conf.

Neäri õhtul istus noor praua ükspäine omma
 kambris. Oues peffis kange põhja poolt tuul wasto
 afnaid, toas põlles tulli ahjus ja andis foja. Praual
 on wist rasked mõtted, ta näitab kurb ollewad. Kas
 se peaks waesusse pärrast ollema? Ei wist mitte;
 teigist asjust paistab rikkus temma majas. On ta
 ehk haige? Ei olle, näust on tunda, et ta hinge ja
 ihho polest terwe on, et kül punnased palled on kah=
 watanud. Agga fiiski temmal on üks hädda. Temma
 mees on wägga auustud tohtri herra, lahke ja hea
 innimenne, tedda rikkad ja waesed armsaks peawad;
 peält nähha ei olle kogguni laita; — agga se tund=
 minne, mis temma abbi kasal on, pudub temmal
 weel, se, et innimesse südda on kurri maast n:adde=
 last, ja et ta muido ei wõi armo leida, kui Riis=
 tusse õigusse läbbi. Ehk ta kül ei laida omma abbi=
 kasat selle pärrast, ta peab tedda wägga armsaks,
 ja tunneb kül ärra, et ta Pühhas Waimust õppetud,
 mitto kord, kui rasked päwad tullid, head nouu ja
 kiinitust temmale wois anda: — agga fiiski temma
 ei armastanud Jummal armust palju kõnneleda,
 ja Maria püdis sepärrast ennam teuga kui sannaga
 omma risti usko ülles näidata, ja allati toufid pal=
 wed temma mehhe eest Jummal pole ja mõnda
 korda olli ta õ ajal põlwele maas pallumas, kui ta
 mees rahhuliste maggas.

Agga sel Neäri õhtul ollid weel teised mõtted, mis
 Mariat kurwastasid. Temmal ollid kaks weite pweg=
 last, priksed ja illusad, nago rosi õjed; ü h h el päwal
 jäid haigeks, ja ü h h el päwal surrid mollemad ärra;

ühhes haudas naad puhkawad, ja üks walge rist näitab paika: kus need nored hinged ülestouzmist otawad, ja kus nende emma nuttes wois JSjanda armo läbbi võlida: Jah, Sinno tahtminne sündko!

Temmal olli weel üks laps jänud, agga selle lapse pärrast ta näggi suurt waewa ja murret. Temma ainus poeg olli alles 12 aastane, agga wallatus ja tiggeous ollid kanged temma sees; ta süddame üks olli luffus, et ta ei wötnud kuulda ei wannematte õppetust egga Jummalala janna; agga uhkus, walle, kurjus, need leidfid paljo maad temma sees. Emma tundis kül ärra, et pahha ello-te on temma ees, mis ta norelt olli hakkanud käima, ja selle pärrast temmal olli kurb meel. Kül ta olli sel möda läinud aastal nutnud, pallunud, maenitsenud, ja ka karristanud, agga poisi kurjus läks ikka kangemaks, ja se waewas nago raske koorm emma süddant. „Eks Sinna, oh JSjand, ei wöi mäggesid laggedaks tehha, egga Sinnul polle ükski asfi wöimata?“ öhtas emma.

Ta wöttis weiket ramato kätte, kus Piibli jalmid sees ollid; seält ta olli jubba mitto kord süddame kiinitust leidnud; ta teggi sedda lahti ja leidis need jannad: „Wata, Ma ollen sind sullatanud, agga mitte kui hõbbedat; Ma ollen sind ärrawallitsenud willetsusse ahjus.“ Jes. 48, 10.

Ta ehmatas ärra, ta hakkas wärrisema, mötteldes, mis sel tullewal aastal piddi sündima. Nago kanged laened ja tuled löid temma wasto süddant, ta woitles Jummalaga; — agga JSjus olli jubba temma liggi tulles; Ta ähwardab tuult ja laened, ja nemmad jäwad wait ja Ta ütleb temma wasto:

„Mitspärrast olled sinna arg, sinna nõdra-usfulinne?
ärta kardä, ussu agga!“

Selle kambri kõrwas olli ta poeg August magga-
mas; raske unnenäggo ehmatas tedda, et ta ülles
ärkas. Ta näggi unnes, nago olleks ta seisnud süg-
gawa augo kaldal, loukverad hullusid al, ja tahtsid
tedda ärra nelata; ta pididi jubba siisse tuktuma, —
siis tulli ta emma hiilgawas walges rides, ja hakkas
temma käest kiinni — selle peält ta ärkab ülles, ja
watab ümberringi, kus ta pididi ollema. Uks olli
lahti ja ta näggi omma armsa emma, ramat käes
istuwad ja silma pissarad möda temma pallet mahha
jookswad. Poisi peäle tulli hirm ja wärriseminne,
jüddames tundis ta, et emma nuttis temma pärrast.
Ta näggi, et emma ülles toufis, temma wodi ette
astus, ja käed ristis palwet teggi, ja kulis need
sannad: „Oh JSsa, peästa, peästa mo last hukka-
minnemast, JSsusse pärrast!“ Silma pissarad lange-
wad ta näo peäle: — August wärriseb, jüdda petjab
sees, higgi ajab ülles; ta pididi emma ümber kaela
hakkama, ja üttelema: „Armas emma, anna mulle
andeks, ma tahhan ennaft parrandada“ —: agga ta
teggi, nago olleks ta magganud. — JSsus seisis ta
jüddame ukse ees ja kopputas, agga ta ei teinud lah-
ti: — jüddame ukse jäi kiinni, ja filmad jäid kiinni.

Kui emma seält ärra läks, olli ta rahho leidnud,
ta olli ussus JSsandasse putunud, ja tundis, et
Temma Jah ja Amen olli temma palwe peäle was-
tanud, sest ta jüdda olli rahhulinne.

Nattukesse aja pärrast tulli ta mees koso; ta olli
teises küllas mitto haigid käinud watamas, ilm olli
sandiks läinud, teed ollid kiinni tuisanud, ja et ta

kül ratša olli, siiski ta olli palju waewa näinud. Nüüd olli hea meel, et ta sojas toas, omma armsa Maria kõrwas, tewee laual wois puhhata: Naad räkisid mitmest asjast, aasta lõppetusest, tulletasid mele, et mullo nende weiked pojad alles ellasid, ja nüüd taewast wannematte peäle watawad, nago tõmbaksid nemmad nende meelt ja mõtted senna pole. — Meile tulli mele, kui palju head Jummal neile olli teinud, kui mees hobbuse seljast olli mahha kukkunud, et surm liggi olli, agga siiski jänud ellama; — kui teine maja nende kõrwas ärra põllenud, agga neile ei sündinud kahjo, — ja kui praua olli raskest haigusse, et legi eunam ei woinud ello lota, ja siiski korraga pöranud haigus parrandamisse pole. — Naad jäid mõtlema keige selle peäle; — wimaks ütles Maria: „Seie male on JSjand meid aitnud! Kui keige selle peäle mõtleme, siis ei jona meie Jummalat küll tännada ja kita.“ — „Agga mis saab meie pojast?“ küsis isja kurwa näuga. Maria wastas õhtades: „JSjand olgo armulinne temma ja meie wasto, — jah, JSjand heidab armo, ma tean sedda.“ Naad jäid jälle wait tükki aega. Siis hakkas mees räkima, mis ta tännasel päwal olli näinud. „Ma läksin hommiko warra wanna kohtoherrat watama, kes jubba kaua raskest haige on, ma teadsin, et temma parremaks ei woinud sada, ja et surm liggi olli, agga temma ei tahtnud ilma sedda uskuda; nüüd ta pididi isje näggema. Kui raske on surm sellele, kes ma- ilma armastab, sedda pattud waewawad, ja kes andeksandmist ei olle jannud! Ta õhtas ja karjus, ta räkis pörgust ja hukkaminnemisest, ta tahtis ühhest wodist teise, ühhest

lambrist teise, ja wimaſ ta karjus sure heälega ja surri ärra. — Seält ma läksin ühte weike ſauna, kus üks noor naene olli surremas; mees ja kolm last ollid ta wodi ümber ja nutfid, agga süddame rahho paistis temma filmist — ei ma ſedda enne ei olle nenda näinud. Ta pakkus igga ühhele kät, õnnistas lapfi, ja ütles sure pühha rahhuga: „„Urge kartke, JSus jääb teie jure ma-ilma otsani.““ Siis ta pallus: „„Oh kallis Õnnisteggija! hallasta mo waeste laste peäle!““ watis weel armsaste keikide peäle, filmad wauſid kiinni, hing olli läinud. — Pappesed nutfid halledaste, mees nuttis, ka minna pididin nutma; ſe ſaun olli mo meleſt kui üks pühha paik; niſugguſt surremiſt ma weel ei olle näinud.“ —

Maria watis armsaste mehhe filmi, — lotus ja tänno olli temma süddames; ta ütles: „Kes JSandaga on ellanud, ſe woib ka JSandaga surra.“ „Agga miſpärraſt piddi kohtoeherra ni raſket ſurma ſurrema? egga ta ep olnud ni wägga Jummal kartmata innimenne,“ wastas mees. Praua ütles: „Kui meie woikſime nähha Jummal filmaga, ſiis meie teakſime ſedda. Agga ſedda ma tean ſelgeſte: keſ arwab, et temmal ei olli patto, ſellele jäwad temma pattud andeksandmata, ja ta peab nendega ſures hirmus JSanda kohto ette aſtuma; agga keſ omma pattud tunneb ja kahhetſedes ja uskudes neid JSanda ette toob, keſ neid omma ſelga tahhab wötta ja ſellepärraſt on ma-ilma tulnud: ſe woib rahhuga ſurra, nenda kui ſe waene naene.“ Mees ei waſtanud ühtegi, jäi mõtlema, ja kui kellad hüüdsid 12, andſid nemmad teine teiſele kät, ja Maria ütles: „Jummal olgo tännatud meie aſ-

tume jälle üht sammo liggemale iggawesse ello pole.

Ta olleks omma mehhega feltjis põlweli mahha lastnud, ja Jummalat tännanud, agga se aeg ei olnud weel käes. Naad astusid mollemad afna ette: tuul olli waikeks jänud, kerge lummi Ma peäl, taewa tähhed hiilgasid. — Keik olli wait, kessad üksi hüüdsid ja tulletasid mele, et uus aasta olli hakkunud. „Kas ta toob meile head ehk kurja?“ nenda küsib kül iggawiks omma süddames. — Nago teadmata kartus tuisis ta mehhe süddamesse, ja ta watis omma wagga abbitasa silmi. „Wata, Minna ollen iggapääw teie jures ma-ilma otsani,“ ütles Maria, sure tössidussjega, „Ta wötko meid armuga wasto, ja keik sündko Temma tahtmissse järrele.“

Pool aasta pärrast sedda näme meie Augusti raskes sojas többes haige ollewad. Enne koli löppetamist ta olli koro tulnud, ja warji pitkale heitnud: kange pallaw ja jampsiminne, ja weel ennam temma tigge meel, mis ta nüüd wälja paistis ei annud rahho ei ööd egga päwa. Issa ja emma walwasid ja hoidsid tedda sure holega: laps olli neile raskes murreks, agga armastus temma wasto kaswis siiski weel selle jures. Issa kofkus viete, mötteldes, kui laps peaks surrema omma kurja süddamega, ilma meelt parrandamatta; ja selle jures tulli temmale ta se raske mötte süddamesse, kas tal ennesel polleks sest süüd, et ta ilma Jummalala sannata olli tännini omma poega kaswatanud. Wiimsest Neäri õhtust sadik olli mönni sallaja mötte ja murre litumas issa süddames. Maria tundis sedda kül ärra, ta näggi, et Pühha Waim olli tööd tegemas mehhe süddame

kallal: agga ta olli wait, ja teggi rohkeste palwet selle pärrast. Poja haigus olli ikka kangemaks läinud, ta jampsis ja möllas, et ei woinud tedda pidada — korraga ta jäi waitsetz, raske higgi toufis ihho peäle, ta pöris külje peäle ja jäi maggama. Kolm päwa ta maggas rasket und, siis ärkas lahkeste ülles, watis armsaste issa ja emma filmi; nemmad istufid wodi ees, lotus ja tänno olli nende süddames.

„Oled ja weel haige, mo poeg?“ küsis issa, „kus sul weel wallo on?“ August tahtis räkida, agga ei woinud; mitto kord teggi ta suud lahti, agga ei sanud sannagi wälja. Weel kord katsus ta keige omma rammuga — ei ühtegi: ta olli tum. Kui ta sest aru sai, siis paistis libbe kurwastus temma filmist. — Ta laskis pead padja peäle mahha ja hakkas libbedaste nutma. Emma ehmatas ja küsis: „Mis se on?“ agga issa tohtus, ta tundis kül ärra, et se olli raskest haigussest, ja et paljo abbi ei olnud lota.

Suur kurwastus olli nüüd keikidel; keik rohhud said katsutud, agga ükski ei aitanud selle wasto. Kül laps watis halledaste emma peäle, kui tal midagi tarwis olli, agga ei sanud sanna suust wälja, ja filma wessi jooksis möda pallet — efs se kurwastanud emma süddant! August olli ni nödder haigusse läbbi, et ta ei sudanud selletada, mis meele ärraheitminne ta süddant koormas; agga wahhel olli temma filmist nähha, et ta omma süddant kowwaks teggi, ja tiggedaks sai ja nurrises omma Jummal seadmisses wasto. — Siis panni emma kät temma pea peäle ja ütles armsa heäleaga: „Ole rahhul, armas poeg, Jummal on sedda teinud ja Ta on meie kallis Ünnisteggija.“ Ta omma südda wallutas ja nuttis,

agga siiski temmal olli ikka head sannad anda poja rümustamisjeks. Se teggi Augusti iggaford wagga-
jeks, ta hakkas nutma, ja kurri meel kaddus jeks
korraks.

Agga se katsuminne olli wägga kibbe. Süggise
läks möda, haigus lahkus, August olli jälle terve
ja priiske, agga keelt ta ei sanud jälle. Issa olli
tohtri ammeti pärrast paljo wäljas, ehk üksi omma
kambri, töššine ja kurb. — Maria süddames olli
nago ö pimmedus, usso lotus pididi kadduma, JSsand
olli temma eest nago ärra peitnud. Kui ta näggi
teiste emmade ümber röömsad, lapsed mängiwad, ja
isse watis omma keletu poja peäle, ehk haua peäle,
kus mollemad lapsukesjed hingasid, siis tuisis se mötte
temma sees: „Oh JSsand, miks Sa olled sedda mulle
teinud?“ Kui meie nenda küššime, siis JSsand was-
tab selle peäle: „Mis Minna teen, sedda ei tea teie
nüüd mitte, agga pärrast sedda peate teäda sama.“ —
Agga meie ei tule iggaford sedda wastust, ehk ei
ja arro. Maria olli nago raudahjus ja öhtas: „Oh
JSsand, kui kaua Sa wibid!“ ja ta ei teädnud, et
JSsand olli temmale öiete liggi tulnud, ja et Tem-
mal ei olnud muud kui armo-ja rahho-möttes tem-
ma pärrast.

Kirriko öppetaja tuli furd tedda watama, ja töi
omma weikesse tüttarlapse kasa; kui ta söbralikkult
Mariaga rätis ja tedda tiinitas, läks weike Anna
teise kambri ja näggi Augustit kurwa näuga seäl
seiswad. Ta pididi ärra minnema, agga August
näitis emalt temmale pildi ramato, et ta peaks ta
jure tulles. Naad watasid mollemad piltisid, ja
Anna küššis ikka: „Mis se on? ja mis se on?“ —

August olli wait; laps jälle: „Ütle mulle, mis se on? kas ja ei woi räkida?“ August watis kurwa näuga ta peäle, wangutas pead ja wessi tulli temma filmi. Anna sai ka kurwaks, watis halledaste ta peäle, katsus ta suud ja hakkas ka nutma. „Waeue August ei woi räkida.“ Agga korraga ütles lah-
 teste: „Mo isja ütles mulle, et JEsus woib feik tehha, Ta woib ka jedda tehha, et ja woid räkida, pallu JEsust selle pärrast.“ — Need lapselikkud sannad waujid wäggewaste ta süddame peäle. Emma olli ka mittokord temmale räkinnud palwe teggemis-
 sest, agga se olli ta melest weel üks wooras asji: — nüüd se ei läinud ennam ta melest ärra, ja ühte-
 puhko ollid need sannad ta süddames: „Pallu JEsust, Ta woib feik tehha.“ —

Weike Anna olli ka omma süddames nouu wötnud, JEsust palluda Augusti pärrast, ja mitto kord olli ta põlwele maas ja pallus: „Oh kallis JEsus, te et August woib jälle räkida.“ Ta tulli jaggedaste tedda watama, ja jahhutas waeje poiji meelt mõnni tundi, kui aeg temmale iggawaks läks, sest et tem-
 ma nüüd mitte viete ei woinud kolis läia. —

Maria panni tähhele, et ta pojaga hopis teine luggu olli: ei ta wihhastanud ennam ni usjinaste, egga polnud ennam ni äkkilinne egga ni tigge kui enne, waid olli kannatlik ja wagga, ja hakkas ka jallaja Piibli ramatust luggema. Ta suuremat rõmo olli Jummal Mariale walmistanud: Ühhel õhtul ta astus tasfaste omma mehhe kambri, paljo rama-
 tud ollid ta ees laua peal, agga ta lugges Piibli ramatust. Maria jäi seisma, panni käed risti ja õhtas: „Jummal õnnistago sinno luggemist nüüd

ja iggaweste!" ja läts tassaste jälle ärra. Olli ta enne nutnud kurwastusse pärrast, nüüd ta nuttis rõmo pärrast, sest koido täht olli temmale toušmas.

Joulud tullid kätte, need kallid pühhad, kus meie mõtleme Sapse peäle, kes meile on sündinud, ja sure rõmo peäle, mis keige rahwale on janud. Keik peawad rõmustama, wannad ja noxed, sepärrast wannemad walmistawad lastele annid, ja rõmustawad isjefestis hiilgawa joulo-pu al üllemast armo-annist. Maria ehhitas omma pojale ka joulo-puud, ja kui teletu August seisis selle ees, ja watis selle walgusse peäle, ja emma laulis armsat laulo klaweri jures, siis panni August käed risti, ja watas allandusse ja ka rõmuga pildi peäle, mis JEsusje sündimist näitis. — Kui laul lõppes, hakkas ta isja ja emma ümber kaela, ja keik tundsid sel päwal pühha rõmo ommas süddames.

Agga õjel, kui keik maggasid, läts Maria omma kambri ja panni ukse kiüni. Ta olli omma JSanda ees üksi, ja meie ei woi sest kõnneleda, kuidas ta temmale omma süddame kurwastust kurtis ja pallus andeksandmist, armo ja rahho ennesele ja ommadele. Wimats wöttis ta omma Piibli ramato ja lugges: „Minna ollen JSand, sinno arst.“ „Kui Sa mo arst olled, oh kallis Ünisteggija, siis te ka minno last terweks. Jah, armas JEsus, Sinna olled teletumaid, wiggasid ja pimmedaid terweks teinud, Sinna woid ka meid aidata, hallasta mo lapse peäle, anna temmale keelt jälle!“

Palwega ta heitis maggama, ja ülles ärkades ta ütles jälle: „Sinna olled minno arst.“ Ta läts firrifo ja pallus: „Oh JSand, Sinna olled minno

arst ja mo lapse arst, heida armo meie peäle." Kir-
ritus lauldi se laulo salm: „Reik woid ja JEsus
„tehha, Sest Sul on rohke nou, So tö on hästi
„nähha, So wiis on selge au, Kes judab wastopanna,
„Kui tahhad heldeste So lastel abbi anda Siin
„hädas rohkeste.“

Nüüd toufis Maria süddames kindel lotus, nago
olles ta heale kuulnud: „JEsand annab, mis sa pal-
lud.“ Ta wois süddamest tännada, nago olles ta
jubba abbi sanud, ta läks kojo, ni rõmus kui issa,
telle wasto JEsus olli ütelnud: „So laps ellab.“

Kojo tulles ta näggi Augusti Piibli ramatus lug-
gewad, agga mitte sallaja kui enne, — ta watis fil-
matweega emma filmi, ja ei woinud räkida. Maria
andis temmale suud ja ütles: Meie laulsime kirrikus:
„Mo hing, nüüd loda räämsast, Ja ota julgeste,
„Kül Jummal sinno häddast Sind peästab heldeste,
„kui wöttad kannatada, Siis tulleb abbi sull', Ning
„pead jälle sama So waewas rõmo kül.“ —

Pühhad läksid möda, rohke olli palweteggeminne
ja suur olli ta usk ja süddame rõõm. Jälle tulli
Keäri õhto kätte, jälle istus Maria omma mehhega
kous ja August maggas teises kambri. Neil olli
mitmesuggust mõtlemist, agga naad ei räkinnud paljo.
Korraga ütles mees: „Miks ma ennam sinno wasto
salgan, minno armas abbikasa, mis minnewast Keäri
õhtust mo süddames ligub? Jah, Maria, JEsand
on mulle armo annud, Ta on mo filmad lahti tei-
nud. Ma hakkasin Piiblist luggema, mis seäl piddali
többest on rägitud; agga ma leidjin seält, mis meie
hingele tarwis lähhäb, ja JEsand on mo süddant
lahti teinud, Ta on mulle armo annud ja andets.“

andmist, Maria, armas naene, nüüd ärgo olgo ennam ühtegi wahhet meie wahhel; nüüd olgem üks ja ühhes nous omma JSfanda ja MNisteggija sees!" — Maria hakkas mehhe ümber kaela ja nuttis ja tänas Jummalat. Nüüd olli neil südda ja su lahti, ja naad kõnnelesid teine teisega mitmest asjast. Wimatš ütles mees: „Maria, ma tean, et meie lapse haigus on minno patto pärrast antud, ja et temma kurri meel on ka minno sü, etš se minnuft olle temmale tulnud? Ollaksime feltšis Jummalat palunud, wišt siis ollets luggu temmaga teine. Agga ma tean ka, et siiski Jummal woib weel aidata.“ —

Kel Ivi 12, kirriko kellad hakkasid hüüdma, öwaht laulis: „Oh wõtkem Jummalat suust, süddamest nüüd kita,“ — Maria watis mehhe peäle, möllemad langesid põlweli mahha, ja mees teggi süddamest tänno palwet. Agga kui naad ütlesid: „Amen!“ siis kuuldi teisest kambrišt ka: „Amen!“ Naad watasid senna pole, August kargas wodist wälja, nende ümber kaela, ja terretas: „Terre hommiko, mo isša, terre hommiko, mo emma!“ Temma keel olli lahti läinud, kiwine südda olli temmašt wõetud, uus südda olli temmale antud. Nüüd toufid kitusse laulud selle maja sees; isša panni käed naese ja poja peäle, ja ütles: „Minna ja minno perre tahhame JChowat tenida.“

Uus aasta, uus ello ja uus rööm olli nüüd seäl majas, mis ešfimenne armastus üksi woib anda; et kül ka weel risti olli kanda, siiski neile anti „illo tuhha asfemele, römustusse olli leinamisše asfemele, ja kitusse riet nukra waimo asfemele.“ Jes. 61, 3.

Kui weike Anna sai kuulda, mis Augustile oli sündinud, ütles ta: „Ma teadsin sedda kül, et JEsus woib keik tahha.“ Agga kui August isse temmale esimest korda räkis, et ta ösel unnes JEsust oli näinud, ja et Ta ni armfaste olli ta peäle watanud, ja omma sõrmega temma kelesse putunud — siis laps panni käed risti, ja ei wöinud muud üttelda, kui need sannad: „Jah, JEsus woib keik tehha!“

Sedda fanna tahhame siis meie ka omma süddamesse tallele panna, ja sedda uskuda rōmo-ja kurwastusse-päiwil, senni, kui meie wimaks Temma jure fame.

„Kida nüüd JSsandat, kida hing, Jummalanimme!

„Mis ial ligub, se kiitko, sest Temma teeb imme!

„So walguš Ta! Sedd' ärra utnušta ja,

„Sest ütle kites nüüd Amen,

„Sest ütle kites nüüd Amen!“

Sa olled, JEsus, üksine
Mo JSsand Jummal, talleke;
Ma jaan So nimmest rōmustust,
Kui tulles mitto willetsust;
So nimmi kurbtust wähhendab
Kui minno südda kurwaks jaab.

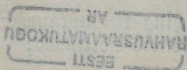
Eht ihho, hing kül nõrguwad,
Kui lud ja kondid nõtkuwad;

Siis tean ma, et Sinnust veel
On rõmo mul fiin ilma peäl,
Ei woi mo külge putuda,
Surm, kurrat keige pattoga.

Sa, JEsus, olled abbimees,
Ei Sa mind jätta ellades
Siin ilmas ilma aitmatta,
Sa tulled Dmma armoga,
Ning olled minno karjane,
Mind hoiad ikka heldeste.

Kui Sinno peale kindlaste
Siin lodan, fiis woin rõmsaste
Sind palluda, kui hädda käes,
Sest abbi on jo Sinno wäes.
So waim sest rõmust tunnistab,
Et se uut ello kaswatab.

Sepärrast kannan julgeste
Mo risti Sinno järrele,
Seks mind, oh JEsand, kinnita,
Sest se ep olle kasjota,
Kui ennast nenda walmistan,
Et ello hästi lõppetan.

ARI-08-00895

August, Jesus moib keif tehha, Ta moib
ta sedda tehha, et sa woid räkida. Ballu
Tedda sepärrast, August!